

บทที่ 1

ทำไม..ศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาล ถึงเคารพรักและศรัทธาท่าน ?

บนโลกนี้ มีบุคคลผู้สร้างคุณประโยชน์ต่อมวลมนุษย
อยู่มากมาย และเราก็เป็นคนหนึ่งที่เป็นหนี้บุญคุณบุคคลเหล่านั้น
อยู่ไม่น้อย...

..เฟลมมิง

ผู้ค้นพบยาเพนนิซิลิน

มาตามแมรี คูรี

ผู้ค้นพบเรเดียมที่ใช้รักษามะเร็ง

พี่น้องตระกูลไรท์

ผู้คิดค้นเครื่องบิน

อัลัน เทอริง

ผู้คิดค้นคอมพิวเตอร์

หรือแม้แต่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความเป็นอัจฉริยะระดับโลก
อย่างนิวตัน และไอน์สไตน์

เพราะถ้าไม่มีพวกเขา เราก็อาจไม่มีตึกสูง ๆ ไม่มีเส้นใย
นำแสง เครื่องจักรกลอำนวยความสะดวก รถยนต์ เครื่องซักผ้า
เครื่องบินน้ำผลไม้ ฯลฯ

บุคคลเหล่านี้ ล้วนคิดสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ เพื่อให้เรามีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ไม่ต้องอยู่ในถ้ำ ก่อไฟแบบเดิม ๆ จึงทำให้ในปัจจุบันเรามีชีวิตที่แสนจะสะดวกสบาย

แต่ทำไมความสะดวกสบายที่มีมากขึ้น ไม่เคยช่วยให้ความทุกข์ในวัฏสงสารลดน้อยถอยลงเลย อีกทั้งความทุกข์ยังคงอยู่กับเรา และเกิดขึ้นเรื่อย ๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุด ???

ถ้าหากมีใครสักคน..ค้นพบวิธีหนีออกจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตายได้ เพื่อให้เราไม่ต้องทุกข์อีก เพื่อให้เราไม่ต้องเกิด แก่ เจ็บ ตาย บุคคลนี้จะมีคุณอนันต์กับโลกใบนี้สักเพียงไร..!!!

แต่ทว่า 2,600 กว่าปีมานี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบหนทางแห่งการดับทุกข์ ทำให้คนที่เกิดในยุคหนึ่งจำนวนหนึ่ง สามารถบรรลุมรรคผลนิพพานตามท่านโดยไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย **ไม่ต้องมาใช้เทคโนโลยีที่สะดวกสบายบนความทุกข์อีก**

แต่หลังจากที่พระองค์ปรินิพพานไปแล้ว 500 ปี สิ่งที่พระองค์ทรงค้นพบ คือ วิชาธรรมกาย ที่ทำให้นุชนยุคนั้นสามารถนิพพานตามพระองค์ได้เลือนหายไป

จนกระทั่งมีภิกษุรูปหนึ่งเอาชีวิตเป็นเดิมพัน มุ่งมั่นต่อธรรมปฏิบัติ จนกระทั่งค้นพบวิชาธรรมกายที่หายสาบสูญไปขึ้นมาใหม่ และได้พำสอนมนุษย์ให้เข้าถึงหลักแห่งการพ้นทุกข์

แต่ทว่า..ภิกษุรูปนี้มีใจปรารถนาไม่ใช่เพื่อจะไปนิพพานเพียงรูปเดียว หรือช่วยสรรพสัตว์ไปเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น แต่ท่านได้ตั้งมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ไว้ว่า จะขอชนสรรพสัตว์ไปให้หมดทั้งภพ 3 ทุกภพ ทุกจักรวาล และขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย

ด้วยมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่นี้เอง ทำให้ท่านต้องแก้ไขภัยที่ยากและยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมา โดยท่านต้องคิดว่า จะใช้วิธีการใด.. ถึงจะทำให้ตัวท่านและสรรพสัตว์ทั้งหมดทั้งมวลพ้นจากภพ 3 และจะต้องทำอย่างไร..ถึงจะรู้วัฏสงสาร เพื่อไม่ให้มนุษย์ทุกคนกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตายอีก..!!!

ด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้าตรงนี้เอง ทำให้หลวงปู่ท่านจริงจังกับธรรมปฏิบัติอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 10 พ.ศ. 2460 ท่านได้เข้าไปนั่งสมาธิ ณ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง ซึ่งก่อนที่ท่านจะนั่งก็ได้บอกกับเพื่อนภิกษุด้วยกันว่า “..จะตายก็ตายเถิด ปล่อยให้ได้นั่งตามใจชอบเถอะ ถ้าไม่มีคุณธรรมอะไร ไม่เห็นอะไร ไม่เป็นอะไร อย่างนี้เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสุกเปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์อะไร ” เพราะท่านได้ตั้งสัจจาธิษฐานว่า ถ้ายังไม่เห็นธรรมตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเห็น จะไม่ยอมลุกจากที่ไปจนตลอดชีวิต คือ จะขอยอมตายตรงนั้น...

อีกทั้งท่านยังได้ตั้งจิตกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ขอให้พระองค์ทรงเมตตา โปรดประทานธรรมที่พระองค์ทรงตรัสรู้แล้วแก่

ข้าพระพุทธเจ้า แม้จะเป็นเพียงส่วนน้อยนิดก็ยินดี ถ้าหากบรรลุลหริธรรม แล้วจักเกิดโทษแก่พระศาสนา ก็อย่าได้ทรงประทานเลย แต่ถ้าจะเป็นคุณแก่พระศาสนาแล้ว ขอได้โปรดประทานแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระพุทธเจ้าจะขอรับเป็นทนายพระศาสนาต่อไปจนตลอดชีวิต” และในที่สุดท่านก็ได้บรรลุลหริธรรม เข้าถึงพระธรรมภายในคตินั่นเอง

..และที่น่าทึ่งมากไปกว่านั้น คือ หลวงปู่ท่านได้ค้นพบสิ่งที่เหนือกว่าและวิเศษกว่านักวิทยาศาสตร์อย่างสิ้นเชิง เช่น วิธีเข้านิพพานเป็นนิพพานตาย วิธีเดินสมาบัติในภคิน เพื่อตรวจดูภพต่าง ๆ วิธีระลึกชาติ วิธีตรวจนิพพาน ภพ 3 โลกกันต์ วิธีขยายดวงเห็น ดวงจำ ดวงคิด ดวงรู้ วิธีตรวจดวงบุญ ดวงบาป ดวงไม่บุญไม่บาป ฯลฯ

นอกจากนั้น... วิชามรรคผลนิพพานที่หลวงปู่ท่านค้นพบและปฏิบัติมาโดยตลอด ทำให้เกิดเรื่องราวอันศักดิ์สิทธิ์ ทรงคุณค่า และน่าสนใจ เกินกว่าที่เราจะคาดคิดมาก ซึ่งผู้รวบรวมก็ได้นำมาเรียบเรียงด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย เพื่อให้ผู้อ่านค้นพบคำตอบด้วยตัวเองว่า...

ทำไม..จึงมีศิษยานุศิษย์จำนวนมหาศาลเคารพรัก และศรัทธาหลวงปู่วัดปากน้ำ ได้มากถึงขนาดนี้ ?

